

PAULO
COELHO

Hippi

FORDÍTOTTA NAGY VIKTÓRIA

PAULO
COELHO

Hippi

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Paulo Coelho: *Hippie*

Copyright © 2018 by Paulo Coelho
Minden jog fenntartva.
<http://paulocoelhoblog.com>

This edition was published by arrangements
with Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U.,
Barcelona, Spain
www.santjordi-asociados.com

A Biblia-idézetek Károli Gáspár
fordításában szerepelnek.

Hungarian translation © Nagy Viktória, 2018

Az első hosszú hippiútjáról tartott hazafelé. Vele volt a szerelme – egy nála tizenegy évvel idősebb nő, aki a kommunista Jugoszláviából származott, nemesi család sarja volt, és bár mindent elveszítettek, a neveltetésének köszönhetően négy nyelven beszélt, később Brazíliába szökött, hozzáment egy milliomoshoz, majd miután észrevette, hogy a férfi már túl *öregnek* tartja őt a maga harminchárom évével, és most már egy tizenkilenc éves lánnyal jár, el is vált tőle. Kiváló ügyvédje olyan busás tartásdíjat harcolt ki neki, hogy egy napot sem kellett dolgoznia egész hátralévő életében. Ők ketten tehát az úgynevezett *Halálvonaton* utaztak el Machu Picchuba – egészen más vonat volt, mint ez, amelyiken éppen Hollandia felé tartott.

– Miért hívják Halálvonatnak? – kérdezte a nő a kaulaut. – Nem is keltünk át olyan sok szakadékon.

Paulót egyáltalán nem érdekelte a kérdés, de a nő kíváncsi volt.

– Régen ez a vonat szállította a leprásokat, a betegeket és a Santa Cruz-i nagy sárgalázjárvány áldozatainak holttestét is.

– Gondolom, alaposan kifertőtlenítették a vagonokat.

– Egy-két bányásztól eltekintve, aki úgy döntött, hogy éppen itt adja be a kulcsot, azóta sem betegedett meg senki.

A *bányászok* kifejezéssel nem a brazil Minas Gerais állam polgárait utalt,* hanem azokra az igazi bányászokra, akik éjjel-nappal a bolíviai ónbányákban dolgoztak. Szerencsére civilizált helyen voltak, és reménykedhettek abban, hogy senki nem akarja éppen aznap beadni a kulcsot. Legnagyobb megnyugvásukra az utasok többsége kókuszkalapos, tarka ruhás nő volt.

Végül megérkeztek La Pazba, az ország 3610 méter magasan fekvő fővárosába, és mivel vonattal jöttek, nem viselte meg őket annyira a ritka levegő. Ám amikor leszálltak a vonatról, megpillantottak egy fiatalembert, aki népviseletben ült a földön, és meglehetősen zavartnak tűnt. Megkérdezték, mi történt. Ő azt felelte, nem kap levegőt. Egy arra járó férfi azt tanácsolta, hogy helyi szokás szerint rágcsáljanak kokalevelet, ami segít a hegyi betegség leküzdésében, és az utcai árusoktól könnyen beszerezhető. A fiú máris jobban lett, és megkérte őket, hogy hagyják őt magára – még aznap elindult Machu Picchu romjaihoz.

A szálloda recepciósja félrehívta a nőt, mondott neki néhány szót, csak azután regisztrálta őket. Amint felértek a szobájukba, rávetették magukat az ágyra, és azonnal el is aludtak, ám Paulo előbb még megkérdezte, miről beszéltek:

– Az első két napon semmi szex.

Ez érthető volt. Nem is lett volna kedve hozzá.

Két napig tehát nem szexeltek Bolívia fővárosában, ugyanakkor a hegyi betegség, a *soroche* is elkerülte őket.

* Minas Gerais állam neve Általános Bányákat jelent. Minas Gerais lakóit úgy hívják, hogy mineiro(s), ami viszont bányászokat jelent.

Ez utóbbit mindketten a kokalevél gyógyhatásának tudták be, pedig valójában semmi köze nem volt hozzá. A *soroche* azokat az embereket gyűri le, akik a tengerszintről indulva hirtelen emelkednek nagy magasságba – vagyis repülővel érkeznek –, így aztán a szervezetüknek nincs ideje megszokni a szintkülönbséget. Ők azonban hét hosszú napon keresztül utaztak a Halálvonaton. Ez pedig nemcsak az alkalmazkodás miatt előnyös, de a jelek szerint sokkal biztonságosabb is, mint a légi közlekedés. Paulo ugyanis elolvasta a Santa Cruz de la Sierra-i repülőtér emlékművének feliratát: *a társaság hős pilótáinak, akik feladatuk teljesítése közben életüket adták.*

La Pazban találkoztak az első hippikkel, akik a globális törzs tagjaiként, felelősségük teljes tudatában és egymás iránti szolidaritásuk jeléül a híres fordított viking rúna szimbólumot viselték. Bolíviában, ahol mindenki tarka poncsóban, zakóban, ingben vagy kabátban jár, a kabátra vagy a nadrágra varrt rúna segítsége nélkül gyakorlatilag lehetetlen megállapítani, hogy ki kicsoda.

Ezek az első hippik hárman voltak: két német és egy kanadai. A nőt, aki beszélt németül, rögtön elhívták sétálni a városba, míg Paulo és a kanadai csak néztek egymásra, és nem tudták, mit mondjanak. Amikor a többiek fél óra múlva visszatértek a városból, mindannyian úgy döntöttek, nem költik itt a pénzüket, inkább rögvest továbbállnak. Megbeszélték, hogy elmennek a világ legmagasabban fekvő édesvízi tavához, hajóval átkelnek rajta, és a túloldalon – ami már perui terület – elindulnak Machu Picchu felé.

Minden a tervek szerint haladt, egészen addig, amíg el nem értek a Titicaca-tó partjához (vagyis az előbb említett legmagasabban fekvő tóhoz), ahol szembetalálták magukat egy ősrégi emlékművel, a Napkapuval. Körülötte már sok hippi gyülekezett, egymás kezét fogták, és szemmel láthatóan valamilyen szertartást végeztek. Nem akarták félbeszakítani őket, ugyanakkor szívesen csatlakoztak volna hozzájuk.

Egy lány észrevette a társaságot, némán intett a fejével, hogy menjenek közelebb. Mindannyian leültek közjük.

Nem kellett megmagyarázniuk, miért vannak itt: a kapu egyértelmű utalás volt. A felső kögerenda közepe táján jókora repedés tátong, valószínűleg villámcsapás okozhatta, de a többi része valóságos csoda: tele lapos domborművekkel, amelyek egy elfeledett, de még mindig jelen lévő és felfedezésre váró kor történeteit mesélik el. Egy sziklatömbből faragták ki az egészet, felül voltak az angyalok, az istenek: egy kultúra elfeledett szimbólumai, amelyek a helyiek szerint a világ újjáépítésének módját mutatják majd meg, amikor az emberi kapzsiság elpusztít mindent. Paulo a kapun keresztül messziről látta a Titicacát, és sírva fakadt, mintha érezte volna a múltat, ahogy a kapu építői sietve elhagyják a helyet, mielőtt még befejezhetik az alkotásukat. Talán féltek valamitől, vagy valaki megkérte

őket, hogy hagyják abba. A lány, aki odahívta a kis csapatot, könnyes szemmel mosolygott rájuk. A többiek lehunyt szemmel beszélgettek az ősökkel, tudakolták, mi hozta őket ide, vagy csak nagy átéléssel tisztelték ezt az egész misztériumot.

Aki mágiát akar tanulni, annak először körül kell néznie. Amit Isten el akart mondani az emberiségnek, azt mind odatette az orra elé, hogy észrevegye: ilyen az úgynevezett Nap Hagyománya is.

A Nap Hagyománya demokratikus – nem a műveltek vagy a tiszták kiváltsága, hanem a közönséges embereké. Az erő a legapróbb dolgokban rejlik, amelyek az ember útjába kerülnek: az egész világ tanterem, a Legfőbb Szeretet tudja, hogy élsz, és ő tanít majd.

Mindannyian némán hallgattak, és azt figyelték, amit nem igazán értettek, miközben tudták, hogy igaz. Az egyik lány olyan nyelven énekelt, amit Paulo nem értett. Egy fiú – talán a legidősebb mindannyiuk közül – felállt, széttárta a karját, és könnyörögni kezdett:

*Adjon nekünk a Magasságos Úr
szívárványt minden viharra,
mosolyt minden könnycseppre,
áldást minden nehézségre,
barátot minden magányos pillanatra,
választ minden imára.*

És pontosan ebben a pillanatban hangzott fel a hajókiért egy hajóról, amit Angliában építettek, aztán szétszedték, majd elszállították Chile egyik városába, hogy onnan darabonként hordják fel számráháton a 3800 méter magasán fekvő tóhoz.

Mindannyian felszálltak rá, és elindultak az inkák elveszett városába.

Felejthetetlen napokat töltöttek ott, hiszen eleve nagy ritkán látogatott el oda bárki – csak Isten gyermekei, a szabad lelkűek, akik készen állnak félelem nélkül szembenézni az ismeretlennel.

Az elhagyott, tető nélküli kunyhókban aludtak, nézték a csillagokat, szeretkeztek, azt az ételt ették, amit magukkal hoztak, mindennap meztelenül fürödtek a hegyről lefutó folyóban, és arról beszélgettek, vajon lehetséges-e, hogy az istenek valóban űrhajósok voltak, akik éppen akkor érkeztek a Földre. Mindannyian olvasták azt a svájci könyvet, amely úgy értelmezte az inka rajzokat, mintha csillagutazókat ábrázolnának. És Lobsang Rampa tibeti szerzetes könyvét is olvasták, aki a harmadik szem felnyitásáról beszélt – mígnem egy angol Machu Picchu központi terén elmesélte mindannyiuknak, hogy azt a bizonyos szerzetest valójában Cyril Henry Hoskinnak hívták, vízvezeték-szerelő volt a vidéki Angliából, akinek nemrég derítették ki a személyazonosságát, és akinek a hitelességét már a dalai láma is kétségbe vonta.

Az egész társaság mélységesen csalódott, főleg azért, mert akárcsak Paulo, a legtöbbjük meg volt győződve arról, hogy valóban van egy mirigy az ember két szeme között, amelyet tobozmirigynek hívnak, és amelynek a valódi funkcióját még nem fedezték fel a tudósok. Mindazonáltal a harmadik szem igenis létezik – ha nem is éppen úgy, ahogy Lobsang Cyril Rampa Hoskin leírta.

A harmadik reggel a lány úgy döntött, hogy hazautazik, és – senkinek ne legyenek kétségei – azt is eldöntötte, hogy Paulo vele megy. El sem búcsúztak, hátra sem néztek. Mielőtt felkelt a nap, elindultak, és két napig utaztak

lefelé a hegylánc keleti lejtőjén egy olyan buszon, amely zsúfolásig volt tömve emberekkel, háziállatokkal, ételekkel és kézműves tárgyakkal. Paulo vett is magának egy színes tarisznyát, amit össze tudott hajtani és el tudott tenni a hátizsákjába. Továbbá elhatározta, hogy soha többé nem vesz részt egy napnál hosszabb buszos túrán.

Limából stoppal utaztak tovább Santiago de Chilébe: a világ biztonságos hely volt, az autók megálltak, még ha kicsit tartottak is a furcsán öltözött pártól. Ott aztán egy átaludt éjszaka után megkértek valakit, hogy rajzolja le nekik, hogyan lehet visszajutni a hegyláncon egy alagúton keresztül, amely az országot Argentínával köti össze. Brazília felé indultak el, ismét autóstoppal, mert a jugoszláv nő azt mondta, hogy a maradék pénzére még szükség lehet egy esetleges sürgős orvosi beavatkozás alkalmával. Nos igen, ő volt az előrelátó, a józan, ő volt az idősebb, és ő sajátította el azt a praktikus kommunista gondolkodást, ami miatt soha nem tudott teljesen ellazulni.

Már Brazíliában jártak – abban az államban, ahol az útlevelet igénylők többsége szőke és kék szemű – amikor a barát nő javaslatára úgy döntöttek, hogy még egyszer megállnak.

– Megnézzük Vila Velhát. Azt mondják, fantasztikus hely.

Nem látták előre, micsoda rémálom vár rájuk.

Nem érezték a pokol kénköves szagát.

Nem készültek fel a rájuk leselkedő veszélyre.

Már rengeteg fantasztikus helyen jártak, csupa egyedülálló élmény, ám valami mindig azt súgta, hogy mindezt most kell látni, mert nemsokára tönkreteszik a turistahordák, akik csak vásárolnak, fogyasztanak, meg mindent összehasonlítgatnak a hazáival. De a szeretett nő úgy be-

szélt, hogy nem ismert ellentmondást, a mondata végén valójában nem kérdezett, hanem közölt.

Jó, nézzük meg Vila Velhát, persze. Fantasztikus hely. Lenyűgöző geológiai képződmény, csodás, természetes szobrokkal, amelyeket maga a szél faragott ki. A legközelebbi város önkormányzata mindent megtett azért, hogy nagy hírverést csapjon a területnek, egész vagyont költött reklámra. Mindenki tudott Vila Velha létezéséről, de a tájékozatlanabbak tévedésből egy Rio de Janeirohoz közeli állam tengerpartján landoltak, mások pedig úgy vélték, hogy nagyon érdekes lehet, de túlságosan bonyolult odajutni.

Ők voltak az egyedüli látogatók. Lenyűgözte őket a természet alkotóereje: a kelyhek, a teknősök, a tevék – bár ez utóbbit Paulo inkább narancsnak látta, a barátnője pedig gránátalmának, így aztán megegyeztek abban, hogy valójában az a lenyűgöző, ahogy az ember minden formába belát valamit, és még nevet is tud adni neki. A tiahuanacói látnivalókkal ellentétben, az itt található homokkőszobrokat többféleképpen értelmezhatték.

Elstoppoltak a következő városig. A nő, annak tudatában, hogy nemsokára úgymint hazaérnek, úgy döntött, aznap este végre igazi jó szállodában alszanak, és hetek óta először végre igazi jó húst esznek vacsorára (igazság szerint mindenben ő döntött). Brazíliának ezen a táján nagy hagyománya volt a húsevésnek, amiben nekik azóta nem volt részük, hogy elhagyták La Pazt – ugyanis a húst mindenhol méregdrágának ítélték.

Bejelentkeztek egy igazi szállodába, megfürödtek, szereztek, azután lementek a recepcióra, hogy megkérdezzék, melyik a legjobb rodízio-étterem* a környéken, ahol annyi nyárson sült húst ehetnek, amennyi beléjük fér.

Miközben a recepcióst várták, megjelent két férfi, és minden udvariasság nélkül felszólították őket, hogy men-

* *All you can eat* típusú étterem Brazíliában.

jenek ki velük a szálloda mellé. A kezüket a zsebükben tartották, hogy nyilvánvalóvá tegyék: fegyver van náluk.

– Nyugalom – mondta a nő, aki azonnal rájött, hogy ki akarják őket rabolni. – Van egy gyémántgyűrűm fent, a szobában.

De hiába, mert már karon ragadták, kirángatták, majd szét is választották őket. Az utcán két rendszám nélküli autó állt és két másik férfi, akik közül az egyik fegyvert fogott rájuk.

– Ne mozduljatok! Semmi gyanús mozdulat! Megmozdunk titeket.

Durván végigtapogatták őket. A nő még próbált valamit mondani, de Paulo furcsa önkívületi állapotba került a rémülettől. Bénultságában csak arra volt képes, hogy körülnézzen, hátha látja őket valaki és hívja a rendőrséget.

– Kussolj, te szajha! – sziszegte az egyik támadó. Letépték az övtáskájukat, amiben a pénzük és az útlevelük volt, majd belökték őket az egyik, illetve a másik autó hátsó ülésére. Paulónak arra sem volt ideje, hogy megnézzze, mi történik a szerelmével – valójában azt sem tudta, hogy vele mi történik.

Az autóban egy másik férfi ült mellette.

– Húzd ezt a fejedre! – mondta, és odadobott neki egy csuklyát. – Feküdj a földre!

Paulo engedelmeskedett. Kikapcsolt az agya. Az autó nagy sebességgel elhajtott. Mondani akarta, hogy a családjának van pénze, bármilyen váltságdíjat kifizetnek érte, de meg sem tudott mukkanni.

